

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Dyrekcja i Administracja Wydawnictwa: Ul. Królewska Nr. 5. Telefon: Centrala P. A. T. — 552-80. Redakcja i ekspedycja Ul. Miodowa Nr. 22. Telef. redakcji 11-44-05. Telef. ekspedycji 11-75-28. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do godz. 12 w pld. Konto czekowe w P.K.O.—730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BIAŁYSTOK, Sienkiewicza 27, tel. 15-86; BIELSKO, śl., Trzeciego Maja 8, tel. 27-32; BRZEŚĆ n. B., Puławskiego 1; BYDGOSZCZ, Grunwaldzka 7, tel. 15-74; GDAŃSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIĄDZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 23, tel. 565 i 1091; KRAKÓW, Mikołajska 32, tel. 10499 i 10500; LUBLIN, Kościuszki 3, tel. 16-57; LWÓW, Akademicka 15, tel. 20 i 45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 115-24; ŁUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAŃ, Marcinkowskiego 23, tel. 28-57 i 28-58; SOSNOWIEC, Dęblińska 11, tel. 11-99; STANISŁAWÓW, Szajnochy 4, tel. 287; TARNÓW, Zabielska 7; TARNOPOLE, Pasaż Adlera 8, tel. 90; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Wileńska 14, tel. 674 i 1785.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 147. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 maja 1933 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do rady Wileńskiej Izby Rolniczej.

Poz. 148. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 stycznia 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Poczty i Telegrafów, w sprawie użycia dróg publicznych do przeprowadzania kolei, tramwajów, przewodów elektrycznych, wodociągów, gazociągów, urządzeń odwodniających i do innych urządzeń.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

147.

ZARZĄDZENIE.

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 maja 1933 r.

w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do rady Wileńskiej Izby Rolniczej.

Na podstawie art. 30, 32 i 60 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) oraz zgodnie z §§ 4 i 70 Statutu Wileńskiej Izby Rolniczej (M. P. Nr. 42, poz. 55) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W celu dokonania wyboru radców z wyboru społecznych organizacji rolniczych do rady Wileńskiej Izby Rolniczej powołuję następujące społeczne organizacje rolnicze:

Okręgowe Towarzystwa Organizacji i Kółek Rolniczych: w Brasławiu, w Głębokiem, w Mołodecznie, w Oszmianie, w Postawach, w Święcianach, w Wilejce, w Wilnie, Baranowiczach, w Lidzie, w Nieświeżu, w Nowogródku, w Stonimie, w Stołpcach, w Szczuczynie, w Wołożynie, oraz Wileńskie Towarzystwo Doświadczeń Rolnych w Wilnie i Towarzystwo Lniarskie w Wilnie.

§ 2.

Wymienione w paragrafie poprzednim społeczne organizacje rolnicze winny dokonać przewidzianego w tymże paragrafie wyboru w ciągu trzech tygodni od dnia ogłoszenia niniejszego zarządzenia w „Monitorze Polskim”.

§ 3.

Na ogólną ilość radców z wyboru społecznych organizacji rolniczych, przewidzianą w § 4 Statutu Wileńskiej Izby Rolniczej, wybierają: na trzy lata:

Okręgowe Towarzystwa Organizacji i Kółek Rolniczych: w Święcianach — 1 radcę, w Wilejce — 1 radcę, w Wilnie — 1 radcę, w Lidzie — 1 radcę, w Nieświeżu — 1 radcę, w Stołpcach — 1 radcę, w Szczuczynie — 1 radcę, w Wołożynie — 1 radcę i Towarzystwo Lniarskie w Wilnie — 2 radców;

na sześć lat:

Okręgowe Towarzystwa Organizacji i Kółek Rolniczych: w Brasławiu — 1 radcę, w Głębokiem — 1 radcę, w Mołodecznie — 1 radcę, w Oszmianie — 1 radcę, w Postawach — 1 radcę, w Baranowiczach — 1 radcę, w Nowogródku — 1 radcę, w Stonimie — 1 radcę i Wileńskie Towarzystwo Doświadczeń Rolnych w Wilnie — 1 radcę.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

(—) Sew. Ludkiewicz.

148.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 19 stycznia 1933 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Poczty i Telegrafów, w sprawie użycia dróg publicznych do przeprowadzania kolei, tramwajów, przewodów elektrycznych, wodociągów, gazociągów, urządzeń odwodniających i do innych urządzeń.

Na podstawie art. 9 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

Dróg publicznych (§ 1 rozporządzenia z dnia 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg — Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 611) można używać do przeprowadzania na nich kolei, tramwajów, przewodów elektrycznych, wodociągów, gazociągów, urządzeń odwodniających, stacji benzynowych i innych urządzeń naziemnych, nadziemnych i podziemnych, pod warunkami w niniejszym rozporządzeniu przewidzianymi.

§ 2.

Władze, powołane w myśl innych właściwych przepisów do udzielania uprawnień lub pozwoleń na zakładanie urządzeń, o których mowa w § 1, udzielać ich będą przy uwzględnieniu postanowień niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli na zakładanie wspomnianych urządzeń nie jest już wymagane — w myśl innych obowiązujących przepisów — uprawnienie lub pozwolenie władzy, można na drogach publicznych zakładać wspomniane urządzenia tylko na podstawie pozwolenia, którego z zachowaniem warunków niniejszego rozporządzenia udzielają: odnośnie do dróg państwowych — właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej, odnośnie do innych dróg publicznych — organ zarządzający tego związku komunalnego, do którego należy budowa i utrzymanie odnośnej drogi, stosownie do postanowień ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 6 z r. 1921, poz. 32).

Władze, uprawnione do udzielania zezwolenia, są obowiązane przed jego udzieleniem zasięgać opinii władz i urzędów zainteresowanych ze względu na już istniejące urządzenia na drogach publicznych, w każdym zaś wypadku właściwej Dyrekcji Poczty i Telegrafów.

II. Postanowienia szczegółowe.

1. Urządzenia kolejowe.

§ 3.

Tor kolejowy można przeprowadzać na gruncie, stanowiącym przynależność drogi — poza poboczami (burtami) drogi — z zastrzeżeniem zachowania koniecznej przestrzeni gruntu na składanie ziemi, błota lub kurzu, zgarniętego z drogi, na sadzenie drzew przydrożnych, na umieszczenie urządzeń telegraficzno - telefonicznych i słupów dla przewodów elektrycznych. Jeżeli szerokość wskazanego powyżej pasa gruntu poza poboczami jest niedostateczną dla przeprowadzenia kolei, a nadmierne koszty nabycia przyległych gruntów dla potrzeb kolei mogłyby udaremnić budowę samej kolei, można zezwolić na przeprowadzenie toru kolejowego na jednym z poboczy (burcie) drogi, pod warunkiem pozostawienia dla potrzeb ruchu drogowego — na drogach o twardej nawierzchni — conajmniej 1,5 m szerokości dotyczącego pobocza drogi, a tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory — conajmniej 2 m szerokości drogi letniej. Powyższe szerokości należy liczyć, gdy różnica poziomów szyny kolejowej i krawędzi jezdni

nie przekracza 0,30 m — od krawędzi jezdni drogowej do skrajni taboru kolejowego, a gdy — za zgodą zarządu drogowego — zostanie dopuszczona większa różnica poziomów szyny kolejowej i krawędzi jezdni drogowej — od krawędzi jezdni do podstawy nasypu lub górnej krawędzi wykopu kolejowego.

W wypadkach przeprowadzania toru kolejowego na jednym z poboczy (burcie) drogi drugie pobocze musi zostać wolne dla podziemnych kabli telegraficzno - telefonicznych i linii telegraficznych i telefonicznych oraz dla potrzeb drogowych.

Na drogach gruntowych państwowych i wojewódzkich powinna pozostać dla potrzeb ruchu drogowego — szerokość conajmniej 10 m, na innych zaś drogach gruntowych — szerokość conajmniej 6,5 m.

§ 4.

W razie umieszczenia toru kolejowego na jednym z poboczy drogi, należy zapewnić szybkie odprowadzanie wód z jezdni w stronę torowiska kolei poprzez zajęte pobocze — o ile potrzeba innego urządzenia nie będzie wywołana miejscowymi warunkami — zapomocą podłużnego rowka, oddzielającego część pobocza, pozostawionego dla ruchu drogowego od części pobocza, zajętego pod torowisko kolei oraz zapomocą poprzecznych odciągów poprzez torowisko kolei w ilości uzasadnionej rzeczywistą potrzebą.

§ 5.

W miejscowościach o charakterze miejskim lub podmiejskim o zwartym zabudowaniu, gdzie gęstość zabudowania nie pozwala na przeprowadzenie toru w sposób, określony w § 3, a cel przedsiębiorstwa kolejowego nie mógłby być inaczej osiągnięty, można z zastrzeżeniem postanowień § 8 zezwolić na przeprowadzenie toru kolejowego, o ile chodzi o przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, na samej jezdni.

§ 6.

Urządzenia kolejowe na drogach publicznych powinny być w zasadzie jednotorowe. Na dwutorowe urządzenia można zezwolić na gruncie poza poboczami (burtami) drogi, jeżeli przestrzeń tego gruntu (§ 3) jest dostatecznie szeroka oraz w wypadkach, wymienionych w § 5.

§ 7.

W razie przeprowadzenia toru kolejowego na drodze publicznej powinno przedsiębiorstwo kolejowe urządzić swoim kosztem przejazd na skrzyżowaniu toru kolejowego ze wszystkimi istniejącymi drogami publicznymi oraz wjazd na drogę z przyległych posiadłości w niezbędnej ilości.

Do wskazanych powyżej przejazdów i wjazdów mają zastosowanie odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Kolei z dnia 2 lipca 1924 r. w sprawie przepisów o skrzyżowaniu dróg publicznych z kolejami żelaznymi (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 641).

§ 8.

W wypadkach określonych w § 5 ułożenie torowiska powinno być tego rodzaju, aby powierzchnia główki szyn była utrzymywana stale w poziomie przyległej nawierzchni jezdni.

W razie ułożenia toru kolejowego na jezdni o powierzchni tłuczniowej (szosa), część pasa jezdni drogowej wewnątrz szyn i nazewnątrz szyn na szerokości conajmniej 0,30 m winna być zabrukowana.

§ 9.

Tor kolejowy powinien być przeprowadzany na tem poboczu drogi, które ze względu na warunki miejscowe okaże się do tego odpowiedniejsze.

Przeprowadzenie toru kolejowego poprzez jezdnię na przeciwległe pobocze drogi może nastąpić, jeżeli się okaże to nieuniknionem ze względu na miejscowe warunki. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Kolei z dnia 2 lipca 1924 r. w sprawie przepisów o skrzyżowaniach dróg publicznych z kolejami żelaznymi (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 641).

§ 10.

Przedsiębiorstwu kolejowemu, korzystającemu z dróg publicznych, może być dozwolone użycie istniejących na drodze mostów drogowych na